

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **A. L.**, nar., státní příslušnost, t. č. bytem, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3 o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2017, č. j. CPR-30239-4/ČJ-2016-930310-V261,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství cizinecké policie, ze dne 17. 1. 2017, č. j. CPR-30239-4/ČJ-2016-930310-V261, **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Mgr. Pavlíně Zámečnickové, advokátky se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 1. 2017, č. j. CPR-30239-4/ČJ-2016-930310-V261 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 27. 10. 2016, č. j. KRPB-72538-31/ČJ-2016-060026-50A, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byla žalobkyni uložena povinnost opustit území Českou republiku podle ust.

§ 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a povinnost uhradit náklady správního řízení podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

II. Žaloba a vyjádření k žalobě

Žalobkyně namítá nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že v době zahájení řízení o povinnosti opustit Českou republiku i v době vydání napadených rozhodnutí byla oprávněna pobývat na území České republiky v režimu ust. § 87y zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně oprávněnost svého pobytu dovozuje z toho, že dne 16. 4. 2014 podala u Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k přechodnému pobytu dle ust. § 87b zákona č. 326/1999 Sb. Uvedená žádost byla zamítnuta, neboť společně se svým manželem M. L. na území České republiky nepobývá. Dne 9. 9. 2015 podala žalobkyně novou žádost o vydání přechodného pobytu na území dle ust. § 87b zákona o pobytu cizinců, o které nebylo doposud pravomocně rozhodnuto.

Dále žalobkyně trvá na tom, že uložením povinnosti opustit území České republiky došlo k zásahu do soukromého a rodinného života jejího i jejího manžela, neboť žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ust. § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, což není zpochybňováno ani správními orgány obou stupňů. Žalobkyně a její manžel považují rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území České republiky za nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života, přičemž nehrozí aktuální nebezpečí, že by při svém pobytu na území žalobkyně mohla ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 s odkazem na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). Dle žalobkyně se s touto námitkou žalovaná nevypořádala přezkoumatelným způsobem.

Žalovaná k námitkám žalobkyně sdělila, že jsou obdobné odvolacím námitkám, s nimiž se vypořádala v napadeném rozhodnutí, proto na něj plně odkazuje.

III. Průběh správního řízení

Dne 23. 3. 2016 byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend. Kontrolou předloženého cestovního dokladu a prozkouškou v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že se v cestovním dokladu nenachází žádné vízum, které by žalobkyni opravňovalo pobývat na území České republiky či na území členských států Evropské unie. Poslední platné vízum žalobkyně byl výjezdní příkaz č. GA0264248, který ji opravňoval k pobytu na území do dne 18. 9. 2015. Na základě výše uvedeného bylo s žalobkyní dne 21. 4. 2016 zahájeno řízení o správním vyhoštění z území dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že je k žalobkyni veden záznam v evidenci trvale a dlouhodobě usídlených cizinců, azylantů a osob požívajících doplňkovou ochranu, neboť dne 16. 4. 2014 podala žalobkyně na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tato žádost byla žalobkyni dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zamítnuta rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 20. 7. 2015. Dne 9. 9. 2015 podala žalobkyně druhou žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, která ji byla dne 1. 7. 2016 zamítnuta. Dne 21. 4. 2016 podala žalobkyně žádost o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, jež se nachází v odvolacím řízení.

Dne 13. 6. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně oddací list žalobkyně, dle něhož se žalobkyně v Kosovu vdala za občana České republiky M. L. Na základě této skutečnosti správní orgán prvního stupně považoval zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

Dne 2. 9. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření k podkladům řízení, v němž žalobkyně uplatnila stejné argumenty jako v žalobě.

Dne 27. 10. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V rozhodnutí správní orgán rekapituloval dosavadní správní řízení a k vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí uvedl, že žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu ze dne 9. 9. 2015 byla vyhodnocena jako opakovaná žádost, neboť v ní nebyly uplatněny nové skutečnosti, nevztahuje se na žalobkyni fikce oprávněnosti pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, čímž ke dni 23. 3. 2016 pobývá žalobkyně na území České republiky neoprávněně. Dále správní orgán dodal, že tímto rozhodnutím není dána povinnost vycestovat z území České republiky do domovského státu žalobkyně, je jí uložena pouze povinnost vycestovat z území České republiky. Žalobkyni dále není uloženo opatření o neumožnění vstupu na území členských států EU či ČR a nedopadá na ni ani Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES a ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

Dne 8. 11. 2016 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedla totožné odvolací důvody jako v žalobě. K první námitce žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že opakovaným podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu již žalobkyni nevznikla fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců. Na území České republiky pobývala žalobkyně od skončení výjezdního příkazu neoprávněně, a proto jí bylo následně vydáno napadené rozhodnutí dle § 50a odst. 3 písm. c) téhož zákona, neboť v jejím případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. K druhé námitce žalovaná dodala, že v rámci správního řízení se správní orgán prvního stupně zabýval přiměřeností případného vydání rozhodnutí o vyhoštění, po zhodnocení věci bylo ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců přistoupeno k uložení povinnosti vycestovat z území České republiky, neboť správní vyhoštění by bylo nepřiměřené. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010-151 se vztahuje na případ, kdy je

rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona, což však není případ žalobkyně.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci řízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání za nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správních spisech žalované, které měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z nichž vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Krajský soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS) či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení (viz např.

rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správ soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovodil, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí namítala žalobkyně z důvodu, že se žalovaná nezabývala tím, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v přímém rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Ze správního spisu vyplývá, že nejdříve bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění, které následně správní orgán změnil na řízení o povinnosti opustit území (dnem doručení vyrozumění žalobkyni). Správní orgán tak učinil, neboť se na základě oddacího listu dozvěděl o skutečnosti, že je žalobkyně vdána za občana České republiky.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „*[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na dobu tří let, pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*“

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

Povinnost uložit správní vyhoštění je samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to zejména v takových případech, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práv cizince, přičemž takový postup by byl i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jednu ze situací, za nichž je uložení správního vyhoštění zapovězeno, normuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož „*[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl*

nepriměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy, který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že „[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54), že v rámci posuzování zásahu do soukromého a rodinného života cizince existuje prostor pro poměřování a vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tedy není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život.

Soud po zhodnocení napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že se námitkou zásahu do soukromého a rodinného života v případě povinnosti žalobkyně opustit území České republiky žalovaná vůbec nezabývala, popř. převzala názor správního orgánu prvního stupně. Správní orgány jsou vždy povinny provádět posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť by došlo k rozporu jednak s právem Evropské unie, jednak se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Co se týče nesouladnosti s právem Evropské unie, § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže žalovaná měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí i v případě řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná pouze zopakovala závěry prvostupňového rozhodnutí a konstatovala, že se správní orgán prvního stupně zabýval přiměřeností případného rozhodnutí o vyhoštění, kdy poté bylo přistoupeno k uložení povinnosti vycestovat z území České republiky, neboť uložení správního vyhoštění by bylo nepřiměřené.

Je pak třeba odmítnout postup žalované, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již znovu neposuzovala otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona*“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.

V případě žalobkyně nelze spatřovat pochybení v tom, že správní orgán prvního stupně poté, co zahájil řízení o jejím vyhoštění a usoudil, že rozhodnutí v podobě správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť zde má manžela občana Evropské unie, tak následně „odklonil“ řízení do rámce § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ten počítá právě se situací cizince, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho však nijak neplyne, že když správní orgán prvního stupně rozhodoval o tomto odlišném postupu, tedy potenciálně o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neměl povinnost posoudit i přiměřenost tohoto konkrétního zásahu, tedy zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je totiž mimo jiné právě to, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků, v nyní posuzovaném případě manžela žalobkyně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).

Při vlastních úvahách o přiměřenosti přijatého opatření krajský soud reflektoval názor Nejvyššího správního soudu, který v obdobných případech již konstantně judikuje (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31), že dostává-li se nucené vycestování cizince z České republiky do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Nutno zdůraznit, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného a soukromého života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně je pak dle shora citovaných rozsudků ESLP třeba ve vzájemné souvislosti zohlednit zejména tato základní kritéria: 1) rozsah, v němž by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délka pobytu cizince na území státu, z něhož má být vyhoštěn, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existence případných překážek rodinnému či soukromému životu žalobce v jeho zemi původu (např. nemožnost rodinného příslušníka vycestovat s cizincem), 5) „imigrační historie“ cizince (zda již porušoval pravidla cizineckého práva i v minulosti), 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem.

Optikou zde vyjmenovaných kritérií krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nedostačující, neboť sestává takřka výhradně z citace zákonných ustanovení, aniž by bylo jakkoliv blíže ozřejmáno, jaké konkrétní skutečnosti

správní orgány zjišťovaly při rozhodování, zda je povinnost žalobkyně opustit území přiměřená či nikoliv. Dle názoru správního orgánu prvního stupně, jenž kvitovala žalovaná, je přiměřenost rozhodnutí dána tím, že žalobkyni není dána povinnost vycestovat do domovského státu a není jí uloženo opatření o nemožnosti vstupu na území členských států Evropské unie či území České republiky. Obdobné závěry lze vyčíst i z ustálené judikatury, přičemž lze odkázat kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, podle něhož *„sémanticky vzato již samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí; nestačí pouze formální citace zákonného ustanovení. Takové odůvodnění totiž z obsahového hlediska nelze vůbec považovat za odůvodnění.“* Správní orgány tak přiměřenost rozhodnutí dovodily pouze ze samotné podstaty řízení dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež je svými důsledky mírnějším opatřením než řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žalovaná nereflektovala ust. § 174a odst. 1 téhož zákona a nezabývala se ani jedním kritériem pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně. Zároveň nedostatečným způsobem vypořádala námitku žalobkyně týkající se dopadů rozhodnutí do její soukromého a rodinného života. Tímto žalovaná způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Dále se soud zabýval námitkou fikce oprávněnosti pobytu žalobkyně z důvodu žádosti o přechodný pobyt ze dne 9. 9. 2015.

Podle § 87y zákona o pobytu cizinců *„[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie⁵¹⁾, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.“*

Stran námitky fikce oprávněnosti pobytu z důvodu žádosti o povolení k přechodnému pobytu ze dne 9. 9. 2015, nezbyvá krajskému soudu než konstatovat, že tato žádost byla OAMP vyhodnocena jako opakovaná žádost, na níž se dle § 87y zákona o pobytu cizinců fikce oprávněnosti pobytu nevztahuje. Žalobkyně pokud měla za to, že bylo předmětné řízení

nezákonné, měla možnost bránit se prostřednictvím opravných prostředků. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány v řízení o povinnosti opustit území oprávněny přezkoumávat postup správních orgánů v jiném řízení. Prvostupňový správní orgán si pro účely řízení vyžádal stanovisko OAMP, v němž je uvedeno, že žádost žalobkyně je již opakovanou žádostí a fikce oprávněnosti pobytu se na ni tudíž nevztahuje, což lze považovat za zcela dostačující.

V. Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů; podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. řádně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla úspěch žalobkyně, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti se soudním sporem. Jedná se o náklady právního zastoupení advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečníkovou, a to za úkony příprava a převzetí věci a sepsání žaloby, tedy jedná se o 2 úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 2x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 2x 300 Kč, tj. celkem částka ve výši 6 800 Kč, kterou má žalobkyně uhradit žalované, která ve věci nebyla úspěšná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. května 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně